

דַּרְשֵׁנִי קַרְבֶּתְךָ

על פי שיעורו של הרב איתן כהן שליט"א • בית הכנסת פרי מגדים, צפת • השיעור נמסר במוצ"ש פרשת לך לך, תשפ"ה

הנסיונות של אברהם אבינו – הם ההצלחות שלו!

עשרה נסיונות ננטסה אברהם אבינו. אחד הנסיונות היה, שבורא עולם אומר לו: לך לארץ ישראל, וכשאתה תלך לארץ ישראל, אני הופך אותך למיליאדרר, לעשיר גדול. טוב, הוא מגיע לארץ פנעו, במקום להיות מיליאדרר – רעב בארץ.

כותב המדרש: בכל הארץ, כל העולם היה שובע גדול, רק בארץ היה רעב. זה חלק מהנסיון שהיה לאברהם אבינו וזה הוא הלקח המצרים.

לאחר מכן, נסיון חדש, במעבר הגבול למצרים – לוקחים את שרה. כותב פרקי דרבי אליעזר: שרה אמנו היתה אצל פרעה חצי שנה. כשאתה קורא בתורה, נראה לך שהיא היתה איזה חצי שנה והיא חזרה – לא, לא, לא. חצי שנה היא היתה שבויה אצל פרעה. פלא פלאים, ממש פחד פחדים.

ולאחר מכן, אברהם אבינו, ברוך השם, עלה חזרה לארץ ויבא אברהם כבד מאד במקנה בכסף ובזהב. כבד מאד, עשיר גדול. וילך למסעיו. רש"י מביא שני פרושים. בפרוש השני, רש"י כותב: בחזרתו פרע את כל הקפוטיו.

כלם מכירים את השאלה, ועל זה אנתנו מדברים בשיחה הזו: מה פרוש בחזרתו הוא פרע את כל ההלואות שלו? תגיד לי, איזה בן אדם היה מלווה לו בכלל? כל בן אדם היה מתחמק מזה.

מישהו בא אליך אומר לך: תשמע, אני תיר פה, אתה לא מכיר אותי, אם אתה יכול להלוות לי מאה שקלים. בנוסף, אני מחר יורד למצרים, עוזב את הארץ. מישהו בכלל ילווה לו? איך יתכן שאברהם אבינו, כשהוא חוזר, הוא שלם את כל ההלואות שהלוו לו? מי בכלל הלווה לו? אפשר לתת לו מתנות, כן, מתנות אין בעיה. אבל לא הלוואה.

ראיתי בספר ויאתמר אברהם, של הרב אברהם פטאל, חמיו של הרב עובדיה. הוא כותב: אברהם אבינו כל מקום שהוא הלך, עשה בימה גדולה, עלה על הבימה ואמר: רבותי, תפסיקו להשתחוות לכל הבובות האלו, כל הפסלים האלו, זה לא עושה שום דבר, זה הכל שטויות. תאמינו באלקים, אלקים טוב ומטיב, אלקים עושה הכל ישועות, רק תבטחו בו, רק תאמינו בו ואתם תראו הצלחות.

מישהו קם לו מהקהל, צועק לאברהם אבינו: אברהם אבינו, אם אתה אומר שאלקים טוב ומטיב, איך יתכן שהוא אמר לך תבוא מחר, הגעת לארץ ישראל ויש לך רעב? זה נקרא טוב ומטיב?!

אברהם אבינו – נתקע. נו, מה יש לו להגיד? מה הוא יכול להסביר לו? "הכל לטובה" – זה מסבירים לאנשים בעלי אמונה. מי שלא בעל אמונה, מה אני אסביר לו? אברהם אבינו נתקע פה.

אברהם אבינו יורד למצרים, לא היתה ברירה. אבל חוזר מיליאדרר. אה, חזר מיליאדרר! עשה בימה גדולה, אמר: רבותי, אלקים טוב ומטיב. מה שאלתם אותי? איפה הטוב והמטיב הזה? איפה הוא? הנה הטוב והמטיב!.

"אם לא היה רעב בארץ, עד היום הייתי נוסע עם הסוברים של האברכים. אם לא היה רעב – ראיתם את הקאדילק הזה? בגלל הרעב! אלקים טוב ומטיב! לא תמיד אתה רואה את זה ברגע הראשון. לפעמים לוקח זמן לראות את הטוב והמטיב, אבל תמיד אלקים הוא טוב ומטיב.

גבאי בית כנסת שלא יודע קרא וכתב

יש ספור שאתם מכירים, כלם מכירים אותו, אבל זה נחמד לספר אותו. אספר אותו בקצור: היה איזה גבאי של בית כנסת, שלא ידע לקרא ולכתב. מסביב לבית הכנסת בנו יולות, והגיעו כל מיני אנשים מכבדים מאד.

אז הרב של בית הכנסת אמר לגבאי: תשמע, תלמד לכתב. לא נעים שיבקשו ממך קבלה ואתה לא תדע לכתב. זה לא מכבד לבית הכנסת.

אמר הגבאי: תשמע, בגיל שלי כבר לא לומדים לכתב. אני מבגד, לא לומדים עכשיו. טוב, לא היתה ברירה, פטר אותו מהגבאות.

הגבאי היה צריך כמה שקלים לחיות, אמר לאשתו: תכיני ביגלה, העגול הזה עם השמשוים, ואני אעמד בשוק, נמכר ביגלה, נרויח כמה שקלים. שאלה אותו: כמה אני אכין? אמר לה: תכיני שלוששים, הלואי, שנצליח למכר שלוששים, הלואי.

אחרי שהכינה שלוששים, עמד בשוק, חמש דקות הוא מתקשר לאשתו: נגמר הכל! נגמר, נגמר, תכיני, תכיני מהר! היא מכינה עוד, ובתוך חמש דקות גם זה נגמר.

למחרת היא קמה באמצע הלילה והתחילה להכין, האבא עמד ברחוב אחד, הבת עמדה ברחוב השני, הבן עמד פה, זה עמד שם, והאבא רק מכינה ורק הם מוכרים ביגלה. בקצור, מהביגלה הזה קנו חנות, מהחנות הזאת קנו רשת של חניות, אחר כך קנו רשת של חניות ביבולאמית, משהו גדול.

יום אחד הוא היה צריך לעשות איזה עסקה של עשרות מיליוני דולרים. הוא נסע עם הבת שלו, כי היא יודעת לקרא ולכתב, והוא צריך לחתם על החוזה. הוא ישב מול איזה מיליאדרר סיני אחד. כתבו את כל החוזה, אומר לו המיליאדרר: תחתום!

נו, איך חתמו פעם? הוא בקש: תביא את הכרית של הדיו. הביא לו את הכרית של הדיו, והוא ככה חתם עם הבן בכרית של הדיו, ושם אותה על החוזה במקום של החתימה. הסיני ההוא מסתכל עליו: תגיד לי, מה, אתה לא יודע לכתב? אומר לו: "לא". הסיני לא מבין: "אז למה עד עכשיו לא למדת לכתב?"

אמר לו: "אם הייתי לומד לכתב, עד היום הייתי גבאי בבית כנסת. דוקא מזה שאני לא יודע לכתב, מזה יצאה כל הישועה". דוקא מזה שהיה רעב בארץ, דוקא זה שהיה רעב בארץ – מפה הגיעה כל הישועה של אברהם אבינו.

אלקים מעמיד כל בן אדם בנסיון. לפעמים הנסיון הזה דורש מהבן אדם ותור על הרבה דברים, והוא מרגיש שאם אני עובד את השם אני רק מפסיד. נכון, יכול להיות שבאותו רגע ראשון נראה לבן אדם שהוא מפסיד. עובר זמן מסוים – אתה רואה דוקא מהנסיון הזה מצליח לבן אדם כל הישועות שלו.

השלמתי מנין ובגלל זה פטרו אותי מהעבודה

ספר איזה יהודי אחד: "אני גר בחולון, עובד ברחובות בתנובה. יש לי את המשאית של תנובה, אני נוסע לרחובות למחלקה, ממלא את כל מה שצריך למלא, את כל מוצרי הקלב, ואני מפזר אותם בכל הסופרים. ברוך השם, השם ברוך אותי במעביד שלא תראו אותו גם ראשון נראה לבן אדם שהוא מפסיד. עובר זמן מסוים – אתה רואה דוקא מהנסיון דקה – חצי דקה מאחר – אוי לו ואוי לנפשו! אוי לו! השם ירחם!"

"אני באמת מקפיד מאד. בשש אני נמצא כבר במחלקה, לא משנה מה יהיה. יתהפך הקולם – אני בשש נמצא שמה. עכשיו, יום אחד החניתי את המשאית ליד הבית, וקבלתי דו"ח בגלל שפה לא מקום של משאיות. לא היתה ברירה, החניתי את המשאית באזור תעשייה. איך עכשיו אני אגיע לאזור תעשייה? קניתי אופנים, ואני כל בקר קם, מתלבש, יוצא מהבית. אם התפלה מקדמת אני יכול להתפלל, ואם לא אז אני מתפלל אחר כך. לוקח את האופנים, נוסע לאזור התעשייה. ככה אני כל יום, ובגלל זאת מגיע בשש לעבודה ברחובות."

"יום אחד אני יוצא עם האופנים, נוסע, אני רואה שני יהודים עומדים על המדרכה עם טלית והתפלין. אמרתי, אם יהודי עומד על מדרכה עם תפלין, מה הוא מחפש עכשיו בשעה חמש וחצי בבוקר? מה הוא מחפש? מנין!"

אני עובר שם, ובאמת הם עוצרים אותי: "תעשה טובה, אתה עשירי למנין!". אמרתי להם: "אני מצטער, אני לא יכול, אני צריך להיות בשש בעבודה". לחצו עלי: "תעשה טובה, זה בית אבילים, הם צריכים להגיד קדיש! אתה חביב!". מה זאת אומרת חביב? – "אני לא חביב!"

"אתה יודע מה? חמש דקות! רק נגיד קדיש, חמש דקות, וזהו ותלך. העשירי כבר אמר שהוא מגיע, דקה הוא מגיע וכבר..."

"טוב", אמרתי, "חמש דקות אני אבוא חמש דקות, יאללה שיהיה".

באתי חמש דקות, כלם מתפללים ככוון ההיכל, אני מתפלל לכוון הדלת, מחכה לעשירי שיכנס. אבל מה אני אגיד לך? אלקים החליט הפוך. לאו עשירי לא הגיע. ואני בא לצאת. אבל... "עוד חמש דקות רק קדיש אחרון" – בקצור, חמש דקות, וחמש דקות, עברה חצי שעה. כל החמש דקות האלו לקח חצי שעה.

אותו יום אחרתי, הגעתי לעבודה שש וחצי. אומר לי המעביד: "מה זה? אתה מפטר מהעבודה!"

אמרתי לו: "אני עשיר שנה עובד פה, לא אחרתי פעם אחת. אז בסדר, קרה מה שקרה. זה קורה!"

אבל המעביד שלי כלו אש: "אצלי אין קורה, אין דבר כזה קורה! אתה מפטר מהעבודה!". עליתי למשרד, הביאו לי מטפחה. אני פותח את המטפחה – סוף החדש, אתה מפטר מהעבודה. אמרתי בקול: "תודה להשם, עוד דו"ש – השם יעזר".

המעביד שמע את זה: "אה, אתה עוד מתלהב? תעלה למשרד!". הביא לי מכתב חדש – אתה עוד שבווע מפטר! עוד שבווע תלך הביתה! אמרתי: טוב, עוד שבווע, כפרת עוונות. למחרת אני מגיע, אני רואה עוד בן אדם נמצא שמה. הוא אמר לי: "המנהל אמר שאני המחליף שלך, אז תעשה לי חפיה, איפה אתה מוריד את כל המוצרים. וגם אני נוסע אתך ביחד".

ובאמת עבר שבווע, עזבתי את העבודה. ואני אומר לעצמי שאני חייב למצא משהו. אני מחפש עבודה בנרות! מבחינתי, כל עבודה שבא – ברוך הבא! אבל אין עבודות. איזו! אני לא בן אדם מפנק, מחפש מה שיש. אין שום עבודה! כמה שאני מחפש – אני לא מוצא! אני אומר: 'רבונו של עולם, תראה, אני השלמתי מנין, עשיתי מצוה לאנשים. בית אבילים, שיגידו קדיש, ומה אני קבלתי במקום זה? פטרו אותי מהעבודה! זו תורה זו שכתרה?'. ואני אומר לעצמי: 'וואי, מה אני עושה עם זה?'. שלושה שבועות אני ככה טוחן את עצמי.

לבסוף ברוך השם מצאתי איזה עבודה זמנית, עם תנאים 'בסדר', כמו שאומרים. לא בדיק מה שרציתי, אבל זהו הייתי כבר חייב לעבד במשהו.

אחרי כמה שבועות משמצאתי את העבודה הזאת, יום אחד חמש בבקר הטלפון מצלצל. אני אומר לעצמי, מי מתקשר בחמש בבקר? הטלפון מצלצל, ואני רואה על הצג – המנהל של תנובה! זה המנהל הראשי של תנובה, אומר לי: "תשמע, העובד החדש הזה תקע אותי, הוא לא רוצה לבוא לעבודה. אין לי עכשיו פועלים, תבוא לעבודה!"

אמרתי לו: "תשמע מה אתה חושב... אני כבר יש לי עבודה. אני לא מגיע". אומר לי הבן אדם: "תבוא, מה שתרצה אני אשלם!"

אני חשבתני מה פתאום אני אחזר למקום שלא מעריכים אותי, וככה בקלות פטר אותי

בזכות רחל אמנו תבוא הגאלה השלמה

אני מסים במדרש. את המדרש הזה כלם מפירים. זה המדרש שבביל פטירתה של רחל אמנו (א"א שפון). המדרש הזה הזכרנו אותו עשרות פעמים, אבל תמיד הוא שוה. המדרש הזה תמיד הוא חזק גדול מאד. את המדרש הזה ראיתי בספר שיחות מוסר של רבי חיים שמואלביץ.

כדרך אגב, ספר רבי שמואל אויבך: "יום אחד הלכתי עם אבא שלי, (הרב שלמה זלמן אויבך זצ"ל), היה איזה כנס של גדולי ישראל. הייתי ילד, הגעתי לשמה, והיו שם כבר בכנס רבי חיים שמואלביץ ועוד גדולי ישראל. ופתאום נכנס רבנו לופיאן. איך שהוא נכנס, רץ אליו רבי חיים שמואלביץ: 'כבוד הרב, תברך אותי!'."

"מה אני אברך אותך? איזה כלי יש לך שהברכה תחול עליך? צריך שיהיה כלי בשביל ברכה!"

שאל אותו: "הרב, אז איך עושים כלי?"

"טוב, תגיד אחרי: 'הקדוש ברוך הוא!'."

ורבי חיים שמואלביץ אמר: "הקדוש ברוך הוא."

אמר: "פה! אם עכשיו, שבת את אלקים, אמרת שהוא קדוש - עכשיו אתה כלי של ברכה!" ואז ברח אותו ר' אליהו לופיאן.

פלא פלאים! זה הספור שכתב מספר רבי שמואל אויבך, ככה הוא מספר: "אני ראיתי בתור ילד - שזה כלי של ברכה."

בקצור, את המדרש הזה (בראשית רבה פרשה לג, ג) מביא אותו רבי חיים שמואלביץ: מעשה ברבי תנחום שגזר 13 תעניות על הצבור ולא ירדו גשמים. נורא נורא! 13 תעניות - שלוש הראשונות רגילות, אבל יש אחר כך שלוש השניות זה כמו כפורים, ואחר כך עוד שבע כמו כפורים.

עכשיו, זה לא כמו כפורים שמגיע פעם בשנה. זה שני וחמישי, שני וחמישי, ממש כמו כפורים מתחיל מהערב, אף אחד לא הולך לישון, אין לישון. זה הכל תפלות! כמו כפורים, חשבון נפש, ענינים, זה רציני מאד. 13 תעניות! ולא ירדו גשמים!

אמר להם רבי תנחום: "אז אין מה לעשות, אז תצאו כל אחד יעשה איזה מצוה, אולי השם ירחם עלינו."

אחרי שצאו כלם, חזר אחד התלמידים, ואמר לו: "רבי, מה אתה חושב שסתם לא יורד גשם? לא יורד גשם בגלל שיש בינינו עוברי עברה?"

"מה ראית?"

"אני ראיתי את אחד התלמידים שנותן כסף לגרושתו, ולאמלא שיש ביניהם עברה, הוא לא היה נותן לה כסף!"

קרא לו רבי תנחום, אמר לו שהצבור מרגיזים אחריו, וכך וכך הספור.

אותו תלמיד ענה: הרב, הספור לא ככה. יש רעב בארץ, אין גשמים, אין מה לאכל. אז כמו שהרב אמר לצאת בחוץ ללכת לעשות מצוות, ככה עשיתי. יצאתי בחוץ, פתאום הגיעה הגרשה והיא אומרת לי: 'אין לי מה לאכל, אין לי מה לאכל! יש רעב! אם אתה יכול לתת לי 10 שקלים לקנות אכל'. רחמתי עליה, נתתי 10 שקלים. זהו. אבל עברה חס ושלום! אין בינינו עברה!"

אומר המדרש: עמד רבי תנחום על רגליו ואמר: "רבנו של עולם! ומה זה שהוא בשר ודם ודרכו להתאכזר, ועל זאת - על אחת כמה וכמה! ואף על פי כן רחם עליה! אתה שאתה אבינו, ואנו בניך, ואתה אל מלא רחמים - לא כל שכן שתרחם עלינו!"

אומר המדרש: מיד ירדו גשמים! 13 תעניות כל הצבור מתענים, כולל מעבדות, כולל מיניקות, כולל נשים - אין בזה פטור! זה גזרה! ובכל זאת - לא עזרו! אלקים יכול בכיכול לעמד נגד זה. אבל כשמישהו עושה דבר נגד הטבע שלו - על זה, בכיכול, אלקים לא יכול לעמד. זה משפיע כזה שפע שאי אפשר לתאר מה אפשר לזכות.

וזה יכול לקרות לכל אחד מאתנו. בבית, בבית נכנסת, בשכונה - כל מיני דברים שאנשים עושים לה רע, ואתה יודע לשתק - איזה מדרגות אלו!

מה שאברהם, יצחק, יעקב, משה רבנו - לא עזרו! רחל אמנו עזרה! לא עזר אף אחד! על אלו שאנחנו כביכול תולים עליהם את כל התקוות - לא עזרו, לא עזרו! אבל בזה שרחל אמנו לא רצתה שאחותה תתבייש, רק לא רציתי שאחותי תתבייש - נגד זה בנורא עולם לא יכול לעמד. ולכן מבטיח לה: 'בזכותך רחל תבוא הגאלה!'

במעשה כזה גדול של עמידה בנסיון, אפשר לזכות לפעמים בדברים ענקיים. כל החיים שלנו זה מדרגות, עולים במדרגות. אבל לפעמים יש לה כזה נסיון שזה מעלית! אתה עולה למעלה בבת אחת! אי אפשר לתאר את הזכות שבו אדם זוכה על ידי רגעים קטנים פאלו, רגעים פאלו קטנים שנשארים לבן אדם לנצח נצחים!

והשם יעזרנו על דבר כבוד שמו, אמן ואמן.

לה: בתי, מי הגלגה? אמרה לו: זכר של רחלים נודמו לי, וזכו מנהיגו. אמרו לו: נביא אתה? אמר להם: לא נביא אנכי ולא נביא אבתי. אלא: דבר שהצדיק מתעסק בו, וישל בו זעזעו? (יבמות קכא ע"ב).

אחרי עשרים שנה. אמרתי לו "אני לא חוזר!", והוא לוחץ מבקש ולבסוף הוא אומר לי: "תשמע אתה עובד הכי טוב שהיה לי, אני מוכן לשלם לך כפול ממה ששלמתי לך לפני כו, וגם לחתם חוזה עבודה לחמש שנים".

לדבר כזה כבר לא יכלתי לסרב. אמרתי לו "בסדר אני בא, נחתם חוזה".

חתמנו חוזה, וקבלתי משכורת פי שנים. ואני שלושה שבועות טוחן את עצמי: "איך יתכן שבגלל תפלה בצבור אני אמור להפסיד בקב שפטרו אותי מהעבודה?". ואלקים אומר: "חכה, חכה שלושה שבועות, אז תראה שמעולם לא תפסיד ממוצות, לא תפסיד מעולם משום מצוה. הפוד! ארובה, המצוה הזאת תביא לך אשר בלי סוף".

אמר העובד: "אני עושים שנה עובד בעבודה הזאת, לא קבלתי שקל העלאה. מתי קבלתי העלאה? מתי שהייתי מוכן להפסיד את העבודה בשביל תפלה בצבור." - פה התחילה כל הישועה של לבן אדם.

וככה תופסים את הבן אדם יום יום כל מיני נסיונות שבו אדם עומד בהם, והוא אומר לעצמו: "אני הולך להפסיד!". אל תדאגו! אלקים לא משלם פעם אחת, הוא משלם פי עשר!

וזה היה נסיון של אברהם אבינו, ובזה הוא פרע את כל הקשיות שהיו עליו, שהתברר שדוקא מהנסיון הזה, הגיע לבן אדם כל העשר. ואיפה שבו אדם מתאמץ, עובד את השם - מעולם לא יבוא לו דבר רע.

הרב זילברשטיין אמר לעולה מרוסיה שהוא ספרדי

ספר הרב יצחק זילברשטיין, ספור שקרה אולי לפני שבועים. ספור אני אומר לכם מתוך מדבש: היה איזה יהודי אחד, עולה מרוסיה, שהלך קנה תפלין. אתם יודעים, מפירים את האלו שמוכרים תפלין חמש מאות שקל? גם התפלין, גם הטלית, גם סדור, פלוס - התיק. חמש מאות שקל הכל אתה מקבל. כן, זה מה שהיה לו, קנה את זה - "סט כשר לברכה", מציין.

אבל היהודי הזה, לבו נוקפו. סוף סוף, זה לא תפלין הכי מהדרות שיש. אבל מה הוא יכול לעשות, אין לו כסף. לכן הוא חסד כסף במשך חצי שנה. שקל ועוד שקל עד שהיה לו היה לו סכום גדול. הלך לסופר סת"ם: "אני רוצה תפלין הכי מהדרות שיכולים להיות, בלי שום שאלות. לא משנה המחיר, תגיד לי מה המחיר הכי גבוה שיכול להיות - אני משלם". ובאמת קנה הדור שבהדור.

עברו אולי איזה שלושה חודשים מאז שהוא קנה את התפלין המהדרות האלה. יום אחד, אחד מהבית נכנסת אומר לו: "תגיד, יש לך את הצלום של המחשב שצלמו לך את התפלין שלך, שאפשר לראות שהכל בסדר". אמר לו: "כן, בטח שיש לי". "תביא לראות".

הוא מסתפל לראות, הוא רואה שכתבו לו את התפלין בכתב ספרדי. אמר לו: "תשמע, אתה אשכנזי, וכתבו לך התפלין בכתב ספרדי. זה לא הדור שבהדור. אתה חפשת את הדור שבהדור, בשבילך זה לא הדור שבהדור!"

אמר לו: "תשמע, כסף לקנות תפלין חדשות אין לי. מה אני אגיד לך? אני לא יודע מה לעשות".

"בוא נלך לרב זילברשטיין, נשאל אותו".

הלכו לרב זילברשטיין, שאלו אותו את השאלה: "מה עושים?"

שואל אותו הרב זילברשטיין: "תגיד לי, מי אמר לך שאתה אשכנזי? אולי אתה ספרדי?". "מה זה מי אמר? אני אשכנזי! אמא שלי אשכנזי, סבא שלי אשכנזי. מה זה מי אמר? אנחנו אשכנזים! באנו מרוסיה, לא באנו ממרוקו, באנו מרוסיה!"

אמר לו: "כן, באתם מאיפה שבאתם, אבל מי אמר שאתה אשכנזי?". אומר לו הרב זילברשטיין: "בכל אופן זה שנה בדיקה".

הוא מתקשר לאמא שלו: "אמא, תספרי לי קצת על המשפחה. אני לא יודע, אני לא מכיר - תגיד, מאיפה סבא?"

אומרת לו האמא: "סבא? אה, סבא רוסי". הוא שואל: "מה, הוא יליד רוסיה?"

אמרה לו: "לא! הוא יליד אמריקה, אבל בגיל 17 קבל איזה הצעת עבודה מאד מאד מיוחדת, ונסע לרוסיה. שמה למד ונהיה רוסי, והתחתן עם רוסייה. וזה המשפחה שלנו". "תגידו אמא, אבל באמריקה מה הוא היה, מה המקור שלו?"

אמרה לו: "הוא יוצא חלב!". הוא התפלא: "מה? סבא יוצא חלב?"

אמר לו הרב זילברשטיין: "אתה רואה? אז גם אתה ספרדי! אם כך התפלין שלך מהדרות - הדור שבהדור!"

אמרו לרב זילברשטיין: "נו מה?! נהיית בעל מופת? פתאום אתה כבר יודע רק מלהסתפל בתפלין?"

אמר: "לא, לא, שום בעל מופת. אני יודע דבר אחד בן אדם שמצטער על מצוה אחת - לא יתכן שהקדוש ברוך הוא יכשיל אותו בכזו מצוה. בן אדם חצי שנה חוסך כסף, שקל לשקל, בשביל מה? כדי לזכות להביא תפלין הדור שבהדור - כל זה, לא יתכן שאלקים יעשה מזה דבר פחות טוב. כי בדרך שבו אדם מתאמץ עליו, שמה יוצא לו רק הצלחות. לא יתכן שיצא משם דבר לא טוב." [זה בדיקת אותו ספור עם נחונאי חופר שיחיון, אותו רעיון*].

* תנו רבנו: מעשה בבתו של נחונאי חופר שיחיון שנפלה לבור הגדול, ובאו והודיעו לרבי חנינא בן דוקא. שעה ראשונה, אמר להם: שלום. שניה, אמר להם: שלום. שלישית, אמר להם: קלתה. אמר